

Ara en Costa Sobrepera, un palafrugellenc que ha fet del paisatge la seva raó de ser, un palafrugellenc lligat als palamosins de la galeria Tramontan Josep Sarquella i Ezequiel Torroella, deixa un llegat ingent de la seva obra a les poblacions de Palafrugell i Pals i a la Diputació de Girona. Retorna al país allò que ha fet d'ell l'artista privilegiat que és. Mentre les avantguardes campaven arreu del món artístic, els paisatgistes que havien nascut o s'havien instal·lat a l'Empordà feien del paisatge gairebé una ètica artística. Calella es va convertir en el pol d'atenció que centrifugava totes les marines. Vidal Palmada i Joan Serra exercien el mestratge entre alumnes avantatjats com els abans esmentats Sarquella i Torroella o com Rodolfo Candelaria, el *beatnik* nascut a Texas. Aquests que deia eren pintors que literalment viatjaven junts a la recerca del paisatge. Veles, mar, penya-segats i camps de blat i campanars eren la metàfora de paraules tan nobles com *dignitat* i *esforç*; és cert, no han innovat a la manera, per exemple, de Modest Cuixart, un dels seus veïns, però el necessari *aggiornamento* de la tradició dins la mateixa tradició ha estat cosa seva.

Verges | L'Empordanet és una terra antiga, petita i esquerpa. A Verges, la dansa de la mort prové d'allà on no arriba la memòria i els segles es perden en una boirina difícil d'evitar. Verges és el paradigma d'aquest Empordanet

interior que tan nostre sentim i tant enyorem els empordanesos de costa. Verges és la capital d'alguna cosa en el nostre cor empordanès –i disculpeu la cursileria, que sí, que sé que ho és.

A l'espai cultural de Can Puntó (antiga casa de la família de la no menys imprescindible Caterina Albert, la Víctor Català balancejant-se entre els dos Empordans), amb tota la humilitat del seu campanar i la saviesa de les velles, les raons de Verges, sempre entenimentades i destres, s'alcen irrefutables: una part del futur Espai Verges 50. Un homenatge a Lluís Llach, la nostra referència, ara ja sí tan sòlida com Josep Pla. És ben clar que l'un i l'altre no tenen res a veure, però també és ben clar que ambdós ens van fundar com a comarca. Són, com qui diu, la mateixa cara d'una moneda. Sorruts, esquerps, entramuntanats; plàcidament progressistes i exacerbadament conservadors. O viceversa.

LA GARROTXA

joan sala

Esllavissada a Castellfollit | A final de març es va produir una important esllavissada a l'extrem est de la cinglera de Castellfollit de la Roca, tot i que segons els tècnics no representa cap perill per als habitatges de la vila

vella que estan situats tocant al basalt. No és la primera vegada que això succeeix, i les causes sembla que van ser, com en altres ocasions, les fortes pluges que van caure a la zona i el fet que a la base de la cinglera basàltica hi ha argila. El despreniment ha modificat parcialment la imatge d'aquella part de la cinglera, que ha anat sofrint modificacions semblants al llarg del temps.

Diversitat d'actes culturals | Al llarg dels mesos se celebren esdeveniments que apleguen un bon nombre d'interessats tot i la seva especialització. Aquest és el cas de la sisena edició de la Mostra Internacional de Documentals Olot.doc, que va presentar una programació de vint-i-un documentals, i que va plaure al públic i la crítica especialitzada. Així mateix es va celebrar la primera edició de Zoomvi, un festival de realitzadors de videoclips que va portar les darreres novetats a Reus, Barcelona i Olot, amb un seguit de projeccions, col·loquis, concerts i una batalla de videoclips, gràcies a la tecnologia de l'Anella Cultural, que va permetre interconnectar les tres seus en temps real. El festival de dansa Sismògraf, autoanomenat «el festival que detecta el moviment», té la voluntat de convertir Olot i les Preses en escenaris d'activitats relacionades amb la dansa en tots els seus àmbits. A Castellfollit de la Roca van fer unes jornades de fotografia contemporània amb el nom

>> La representació teatral de la Processó de Verges.

ACN - MIREIA RECASENS

>> Esllavissada a l'extrem est de la cinglera de Castellfollit de la Roca.

JOAN SALA

>> Presentació del Festival Zoomvi.

ACN - MARGALIDA AMENGUAL

de Basaltades. A l'abril, ja fa uns quants anys, es fa l'Olot, Temps de Paraulas, que enguany ha estat dedicat al poeta Joan Maragall, amb moltes manifestacions i de caràcter ben divers, com ara una representació del poema *El comte Arnau*. El públic potencial és prou nombrós per atraure gent que difícilment acudiria a un altre tipus d'acte cultural de caire més tradicional. Esperem que les retallades que amenacen per tots costats no frustrin iniciatives en funcionament.

El futur Ecomuseu de la Vall de Bas |

Han començat al veïnat de Can Trona de la Vall de Bas els treballs destinats a la construcció de l'Ecomuseu del Camp, que té el suport de la Unió Europea, el Govern central, la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Girona. Es preveu que el futur edifici tingui sales d'exposició permanents i altres de temporals, com també aules per a tallers polivalents, mediateca i zones exteriors aptes per desenvolupar-hi diverses activitats relacionades amb el museu. Hi haurà també una sala d'actes i les prestacions pròpies d'aquestes institucions. L'immoble tindrà uns dos mil metres quadrats i està previst acabar-lo en el termini d'un any. Tant de bo sigui així.

>> *L'Ecomuseu de les Valls d'Àneu, precursor de l'Ecomuseu del Camp.*

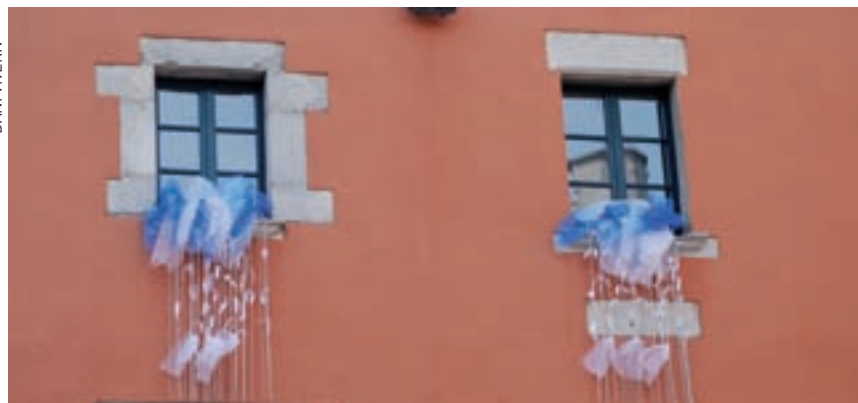
ACN - MARTA LLUVICH

EL GIRONÈS *Dani Vivern*

Senzilleses de bon vendre | L'any 1954, a Girona, ningú no havia sentit a parlar de màrqueting. Aquest concepte encara no existia. Tanmateix, no va fer cap falta a aquelles persones que van idear i muntar, per primer cop, una exposició de flors avui emblemàtica i exemplar. El fet demostra un cop més que allò més atractiu, més reeixit, més «vendible», també sol ser allò més senzill i natural. Algú va dir que les millors coses de la vida són de franc, i no anava desencaminat. Els humans, perquè som curiosos per naturalesa, ens sentim atrets per fenòmens, espectacles i formes que ens aportin plaers francs i directes i, perquè som una mica mandrosos de mena, que estiguin com més propers i a l'abast millor. Girona n'és rica, en aquesta fenomenologia.

La ciutat -i la comarca- pot presumir de molts atractius i fins i tot d'algunes sofisticacions culturals i gastronòmiques de ressò internacional. Però sovint ens descuidem d'oferir senzilleses molt preuades i de les quals els autòctons fem poc cas. Moltes vegades, per restaurants dels voltants de Girona que conserven un aire netament rural i tradicional, he observat estrangers que gaudeixen de plats d'allò més caso-

>> *Proposta d'art efímer en una façana de Girona.*

DANI VIVERN

lans, i que coneixen prou bé. A ciutat, aquests mateixos plats són introbables, perquè -suposo- deuen fer massa «pagès». Greu error.

Girona té un territori petit, complex, retort i costerut, on els dissenyadors de les vies de comunicació, de les construccions i de l'urbanisme en general s'han hagut d'espavilar durant segles per encabir-hi el creixement. El resultat, bigarrat, té l'encant que tots coneixem. Però ¿cal, a més, farcir carrers, places, façanes i terres amb tants d'elements visualment i físicament carregosos? Cartells, senyals, plafons, cables de tota mena, llums i fanals de diferent estil i eficàcia lluiten per fer-se un lloc entre pintades, gargots, papers enganxats i atrotinaments diversos. Ara que és època de vaques flaques i en què els grans projectes dormen al calaix, convindria anar per feina i endreçar la cara a la ciutat: un altre objectiu ben simple però d'eficàcia immediata. I la condícia també s'hauria aplicar a una altra xacra: ara que fa calor i que els clients dels bars de nit fumen a fora, hi ha la decoració afegida del soroll, tan mediterrani, ell.

El problema és que aquestes propostes, assumides de manera natural per ciutadans de països més endreçats que el nostre, aquí pressuposen una certa coerció per part de l'autoritat: tant per a aquells que es desenten de tenir la seva façana neta com per a aquells que embruten la d'altri. I això, aquí, no és políticament rendible.